

İLKOKUL 3. SINIF TÜRKÇE DERS KİTABI DİNLEME/İZLEME METİNLERİ

1. TEMA: BİREY VE TOPLUM

FISILTI ŞARKISI

Günlerden bir gün Gürgür'ün annesi hastalandı. Yine de Gürgür'e bakmak için yataktan kalktı.

“Çok yavaş yürüyorsun,” diye bağırdı Gürgür. “Neyin var?”

“Sanırım grip oldum,” dedi annesi. “Kendimi iyi hissetmiyorum ve senin bağırman da hiç iyi gelmiyor.”

“Sessiz de konuşabilirim,” dedi Gürgür. “Ama bunun anlamı olmaz çünkü o zaman kimse beni duymaz.”

“Sessiz konuşursan bu benim için nimet olur, özellikle de şimdi kendimi iyi hissetmezken. Ama senin sessiz konuşabildiğine inanmam zor, çünkü sen ilerideki mesleğin için alıştırmayı yapıyorsun.”

“İleride ne olmak istediğimi bilmiyorum ki!” diye bağırdı Gürgür.

“Ben biliyorum ama,” dedi annesi. “İtfaiye arabası sireni.”

“Öyle bir meslek olduğumu bilmiyordum,” dedi Gürgür.

Annesi ekmek kutusundan ekmek çıkardı.

“Ekmeğin üstüne ne istersin?”

“Ben sandviç yapabilirim,” dedi Gürgür. “Sen git koltuğa uzan, çünkü hastalar öyle yapar. Ben sana bakarım.”

“Becerebilir misin?”

“Tabii ki becerebilirim, ne sanıyorsun?” diye bağırdı Gürgür. İşe koyuldu ve buzdolabının kapağını açtı.

Annesi yukarıdan yumuşak bir battaniye getirip koltuğa uzandı. Beklemeye koyuldu.

İşte Gürgür elinde büyük bir tepsiyle yavaş adımlarla geliyordu. Çok dikkatliydi çünkü hiçbir şey düşmemeliydi. Tepsiyi masaya koydu.

“Hele bak,” dedi annesi, “lezzetli bir peksimet.”

“Tereyağını kendim sürdüm,” dedi Gürgür.

“Bir bardak da portakal suyu,” dedi annesi.

“Kendim doldurdum,” dedi Gürgür koltuğun kenarına oturarak. “Şimdi sana bir şarkı söyleyeceğim, çünkü insan hastalandığında birinin şarkı söylemesi gerekir.”

“Doğru,” dedi annesi. “Ya da ona kitap okuyabilirsin, o da olur.”

“Hayır, ben fısıltı şarkısı söyleyeceğim,” dedi Gürgür.

“Fısıltı şarkısı mı?” diye sordu annesi. “Bunu daha önce hiç duymadım. Hem sen sadece bağırabiliyorsun. Fısıldayamazsın ki!”

“Gayet de fısıldarım ama sadece dinleyen kimse olmadığında. O zaman çok sessizce söylerim. Dinle bak.” Sonra Gürgür çok alçak sesle *Mini Mini Bir Kuş Donmuştu* şarkısını söylemeye başladı.

“Senin o kadar alçak sesle söyleyebildiğini bilmiyordum,” dedi annesi. “Bana bu kadar iyi bakabileceğini de bilmiyordum. Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum.”

“Bir sürü şey yapabildiğimi görüyorsun işte,” dedi Gürgür.

“Evet, kabul etmeliyim,” dedi annesi. “Belki de sen her şeyi yapabilirsin!”

“Bazen ben de öyle düşünüyorum,” dedi Gürgür. “Ama yine de itfaiye arabası sireni olmayı tercih etmem.”

“Ya, öyle mi?”

“Ambulans sireni,” dedi Gürgür düşünceli düşünceli. “Evet. İşte güzel bir meslek diye buna derim.”

Sonra birlikte koca bir bardak portakal suyu içtiler, çünkü biraz hasta bir anneyle bir ambulans sireni yaklaşık aynı miktarda susarlar. İşler böyledir.

Ted van Liesbout
Gürgür
çev.: Ufuk Güngör

2. TEMA: MİLLÎ KÜLTÜRÜMÜZ

DERİ

(...)

Bayramdan önceki gün babam eve bir koyun getirdi. Koyunu ertesi sabah kurban olarak keseceğini söyledi. Demek onun için bu bayrama “Kurban Bayramı” deniliyordu. Bayram arifesinde annem komşu kadınlarla bizim evde baklava yaptı. O kadar güzel bir tatlıyı şimdiye dek hiç yememiştim. Annem her seferinde bu konudaki ustalığına ustalık ekliyordu. Arife gününün akşamına kadar annem evde bayram hazırlıklarını sürdürdü. Sarma yemeği yaptı. Evi temizledi. Çok yorulan anneme ben de yardımcı olmaya çalıştım. Akşam olunca annem beni banyo yaptırdı. Ailemizin diğer fertleri de banyo yaptı. Ne de olsa yarın bayramdı. Bayramda temiz olmak istiyorduk. Bayramlaşırken mis gibi kokmalıydık. Bunları annem bize her bayram öncesi tekrarlardı.

Bayram sabahı erkenden kalktım. Evdekiler ise benden de erken kalkmışlardı. Babam ve ağabeyim bayram namazına gitmişlerdi. Annem de evde, dünden kalan bayram telaşına devam ediyordu. Evimizin bahçesini süpürüyordu.

Cama çıkıp anneme:

– Günaydın anne. Böyle erken bir vakitte bahçeyi neden süpürüyorsun, diye sordum.

Annem:

– Bayram sabahı insanlar evinin önünü süpürürse çok istedikleri bir şey gerçekleştirmiş. Büyüklerimiz bize hep öyle derlerdi. İstedüğimin olmasına ya da olmamasına aldırmadan her bayram evimin önünü erkenden süpürürüm, diye cevap verdi.

Bu sırada koyunumuz bahçede meleyip duruyordu. Biraz sonra onun kesileceğini anımsayınca içim bir tuhaf oldu. Babam ve ağabeyim eve gelir gelmez bayramlaşp hep beraber kahvaltıya oturduk. Bayram sabahı kahvaltısının ayrı bir zevki vardı. Kahvaltıdan sonra babam ve ağabeyim bahçedeki koyunumuzu alıp belediyenin belirlediği kesim yerine götürdüler. Birkaç saat sonra, kesilen kurbanımızın etleri ile geri döndüler. Büyük bir poşetin içinde ise kurbanın derisi vardı.

Mutfağa etleri bırakan babam, anneme seslendi:

– Semra, tuzu getirir misin?

Annem tuzu getirene kadar babam kurban derisi ile balkona çıkmıştı bile. Balkonda deriyi açtı. Sonra da içine avuç avuç tuz döktü. Babama bunu niçin yaptığını sordum.

Babam:

– Kızım, deriye tuz dökmezsek kısa süre sonra bozulur. Bir işe yaramaz. Oysa ondan birçok şekilde faydalanılabilir, dedi.

Biz bu koyun postunu ne yapacaktık, bir anlam verememiřtim.

(...)

Sokaktan geçmekte olan bir arabadan yükselen sesleri dinlemeye başladım. Kesilen kurban derilerini topluyorlardı. Onların bu derileri ne yapacaklarını babama sordum.

Babam:

– Bu derilerden elde edilen paralar Türk Hava Kurumu ile Çocuk Esirgeme Kurumuna aktarılacak, dedi.

Ben:

– Peki, kim alıyor bu derileri, diye sordum.

Babam:

– Bu derileri, deri fabrikaları alıyor. Onları işleyip deri ceket, deri çanta, ayakkabı gibi ürünler elde ediyorlar, dedi.

Kurban derilerini toplama aracı bizim evin önünden geçerken babam tuzlamış olduğu kurban derisini bu araca verdi. Babamın neden kurban derisini tuzlayıp beklettiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

(...)

İsmihan ARSLAN
Deri
(Kısaltılmıştır.)

3. TEMA: SAĞLIK VE SPOR

DOKTOR ŞEKERİ

Ben hapşırdığım zaman ablam çok güler. Bana her seferinde,
“Biliyor musun, sen çok komik hapşıırıyorsun,” der. Eğer bir şey söylemezse, bu kez ben sorarım,

“Abla, komik hapşırdım mı?” diye. Annem bir şey söylemez ama hemen dereceyi koltuk altına yerleştirir, biraz beklettikten sonra çıkartıp uzun uzun bakar.

İki gündür durmadan hapşırdığım için, ablam,

“Çok komik hapşıırıyorsun,” demekten, annem de koltuk altına derece koymaktan yoruldu. En çok da ben yorulduğum tabii.

Bu sabah dereceye bakarken annemin kaşları çatıldı. (1) **“Kızın annesinin kaşları neden çatılmış olabilir?”** “Doktora gitmemiz gerekiyor kızım. Ateşin de çıktı.” Ben,

“Yaşasın!” diye bağırınca, nedense çok şaşırdı ve

“Tanrım, ne garip bir çocuk bu!” dedi kendi kendine.

Ben doktora gitmeyi çok severim. Doktorum beni kapıda karşılayıp,

“Hoşgeldin (...),” der ve yanaklarımdan öper. Muayene sırasında biraz sıkılırım ama hiç şikâyet etmem. Çünkü muayene bittikten sonra doktorum bana şeker verir. Şekerin adı da “Doktor şekeri”.

Doktorum bu kez de her zaman olduğu gibi önce beni soydu. Sonra bir yandan annemle konuşurken, bir yandan da tahta çubuklardan birini eline aldı. Ben tahta çubuğu görür görmez ağzımı kocaman açtım. O da dilimi çubukla bastırıp boğazıma baktı. Bana,

“Bu sabah ne yedin bakalım?” diye sorunca, her seferinde midemde güzel yiyecekler olup olmadığını kontrol etmek için boğazıma baktığımı anladım.

Doktorum ağzımdan çıkan çubuğu çöpe atıp, bu kez ucunda ışığı olan bir aleti aldı. (2) **“Sizce doktor bu aletle ne yapacak?”** Kulaklarımla ve burnumun içine baktı. Bir şeyler arıyordu ama ne aradığını pek kestiremedim.

Baş parmaklarıyla yanaklarımı aşağıya doğru çekip gözlerime baktıktan sonra,

“Güzeel!” dedi. Gözlerimi beğenmişti. Zaten benim çok güzel gözlerim var.

Kulaklarımla çevresini ve çenemin altını mıncıklamaya başlayınca çok gıdıklandım ve kahkahalarla gülmeye başladım. Doktorum, “Tamam, tamam,” deyip beni gıdıklamaktan vazgeçti.

Sıra göğsümü ve sırtımı dinlemeye gelince ben,

“Bir dakika! Önce şu yuvarlak şeyi ısıt, çünkü çok soğuk!” dedim. (3) **“Kızın sözünü ettiği bu aletin adı nedir?”** Bu kez de doktorum gıdıklanmış gibi gülmeye başladı.

“O şeyin adı steteskop,” dedi. Göğsümü ve sırtımı dinlerken bana ağızından öyle derin nefes aldirtti ki, sonunda dayanamadım:

“Yeter artık, çok yoruldum!” Doktorum yine kahkahalarla gülerken,

“Tamam, bitti,” dedi ve ağızıma bir şeker verdi. Çok güzel bir şekerdi ama hemencecik bitiverdi. Ben,

“Bu çok küçük bir şekerdi, bir tane daha verir misin?” deyince, bana bir kutu dolusu şekeri uzattı.

“Al, hepsi senin olsun. Ablana da verirsin.”

“Sen ablamı tanıyor musun?”

“Tanımaz olur muyum? Senin gibi onu da ben büyüttüm.”

“Yaa! Yoksa annemi babamı da mı sen büyüttün?”

“Yoo, o kadar da yaşlı değilim!”

“Ablama şeker veririm ama önce onu muayene etmem gerekecek. Çünkü bunlar ‘Doktor şekeri’! Muayene olmadan yenmez.”

Doktorum anneme döndü:

“Bu çocuk beni çok eğlendiriyor. Önemli bir hastalığı yok. Yalnızca biraz üşütmüş. Verdiğim ilaçları kullanırsanız birkaç gün içinde hiçbir şeyi kalmaz,” dedi ve anneme bir kâğıt uzattı.

“Bizim evde çok kâğıt var. Bize kâğıt vermene gerek yok,” dedim ama yine de verdi.

Annem:

“ O kâğıt reçete yavrum. Onunla eczaneden ilaçlarını alacağız.”

Doktorum bizi kapıya kadar geçirdi. Bana,

“Güle güle (...),” derken hâlâ gülüyordu. Doktorumu güldürmek çok hoşuma gidiyor.

Aysel GÜR MEN

Selen’in Şarkısı

(Kısaltılmıştır.)

4. TEMA: VATANDAŞLIK

TRAFİK DER Kİ

Güzel çocuk dikkatli ol!
Çok kalabalıktır yol.
Karşıya mı geçeceksin,
Önce ışıklara sor.

Işıklar yok mu yolda,
Önce sola, sonra sağa.
Tekrar sola baktın mı hop,
Sallanmadan karşıyı bul.

Sokakta oynamak yok,
Yasak saha dışı top.
Çocuk bahçesi der ki
Oynayacak yerim çok...

Trafiktir benim adım!
Hep çocuklardadır aklım.
Bana uyan çocukların
Adını “dikkatli” taktım.

Nesrin KAYABAY

Nesrin Öğretmenden Çocuklara Şiirler

5. TEMA: BİLİM VE TEKNOLOJİ

SİLGİ

Silgi en çok iş gören icatlardan biridir ve ilk hâli enteresan ötesi bir şeydir. Hani bu yerlilerin her tören yapışlarında ateş yakıp çevresinde oynama hevesi var ya, işte o törenlerde üzerlerine süslenme maksadıyla tavuk tüyleri yapıştırırken yapışkan niyetine kullandıkları bir şeydi silgi. Ne ilginç değil mi? Güney Amerika'daki yerli kabilelerinin tavuk tüyü yapıştırmasından okul sıralarına uzanan bir acayıplık. Peki, bu silgi ilk defa oradan dünyaya nasıl yayılmıştır? Silgiyi (...) 1736 yılında Avrupa'ya ilk defa getiren kişi Fransız kâşif ve bilim adamı Charles Marie'dir. İlk kez Avrupalılar tarafından kullanılan silgi, o zamanlar çabuk çürüdüğü için, daha doğrusu çabuk çürüyeninden olduğu için pek moda olmadı. Fakat yapılan hataları silmek için silgi ihtiyacı vardı ve (...) 1839 yılında kauçuk maddesini işlemenin ve daha dayanıklı bir hâle getirmenin yolunu bulan Charles Goodyear adlı kişi günümüzde kullandığımız silgilere son biçimini vermiş oldu. Ne hata yap ne silgi kullan demişler. Bunu da hazır yeri gelmişken söyleyelim dedik. Nokta.

Çiğdem CAN
Mucitler ve İcat Öyküleri
(Kısaltılmıştır.)

6. TEMA: İLETİŞİM

BEKLENMEDİK GELİŞME

(...)

Kapıyı bizim ufaklık açmıştı. (...) Öyle bir sarıldı ki boynuma, o zayıf, küçük bedeninin sıcaklığını bugün bile duyar gibiyim. Ama ardından öyle bir bağırdı ki, “Anne, abim geldi!” diye, eskiden olduğu gibi bir anda yine bütün mahalleyi başıma topalayiverdi!

İçeri girdiğimde biraz şaşırdım. Her şey her yerdeydi. Taşınıyor gibi bir hâlimiz vardı. Annem ve babamla kucaklaşıp öpüştük. Aradan yarım saat geçmiş olmasına karşın, kız kardeşim dışında kimse karnemle ilgili bir soru sormamıştı. Babam ilk kez bizim ufaklığın sözünü keserek bana döndü ve “Sana bir müjdemiz var!” dedi. Şaşırmıştım. Daha geniş bir eve taşınacağımızı düşündüm. “Hayır!” dedi annem, “Baban ve ben İstanbul’a atandık. Artık orada oturacağız.”

Ve aynı gün akşamüstü, eşyalarımızı doldurduğumuz bir kamyonla apar topar yola koyulduk. (...) Sabahın köründe İstanbul-Mecidiyeköy’e vardık...

Pencereden Kız Kulesi görünüyor.

Yeni evimiz bahçe içinde, üç katlı bir apartmanın çatı katıydı. Tavanı alçak ve saçaklara doğru eğimliydi. Annemin evi ilk günler pek sevdiğini söyleyemem. Hepimiz alışıncaya kadar banyoda, yatak odasında, mutfakta kafamızı duvarlara vurup durduk.

Ama her şeye karşın yan yana oturulunca dört kişi alan balkonu, Kız Kulesi manzarası ve Şemsipaşa’nın ışıklarıyla odalarımıza doyumsuz görüntüler sunan bu ev, bizi koruyan ve barındıran, büyük kentteki yeni yaşamımızı ve geleceğimizi hazırlayan, yıllarca birlikte olacağım, arkadaşlar edineceğim bir mekân olarak dünyamızdaki yerini almıştı. Öyle güzel günler geçirdik ki o sevimli evde, bugün bile orayı özleyorum. (...)

Yalvaç Ural

Tembeller Orkestrası

(Kısaltılmıştır.)

7.TEMA: MİLLÎ MÜCADELE VE ATATÜRK

BEN CUMHURİYET BAYRAMI'NDA DOĞDUM

Ben çocukken, millî bayramlar büyük bir görkemle kutlanırdı.

Bayram günü yaklaştıkça heyecan, evde olsun, okulda olsun doruğa çıkardı. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı, zaten biz çocukların bayramıydı. Dünyanın hiçbir ulusunda çocuklara adanan bir bayram yoktu, salt bizde vardı.

“Bu bayram çocukların olsun” diyen Atatürk'tü.

Bayram hazırlığı mı desem, tören hazırlığı mı desem, çok önceden başlardı. Nisan ayı girer girmez, artık kaçınıcı sınıfta olursanız olun, konunuz 23 Nisan'dı.

Okulda bununla ilgili resim sergileri açılır, duvar gazetesinde 23 Nisan yazıları olur, öğretmenimiz 23 Nisan'ı işlerdi.

Anımsıyorum, bir kezinde sınıfta ben de milletvekili seçilmiştim. Meclis Başkanlığını iki oyla kaybetmiştim. Sanki gerçekten başkan olamamışım gibi çok üzülmüştüm.

Yusuf öğretmenim;

“Üzülme Muzaffer, burada demokrasiyi, seçme ve seçilmeyi öğreniyoruz.” demişti.

Ama ben yine de üzülmüş, başkan seçilen kız arkadaşımı çok kıskanmışım. Çünkü öğretmenimiz;

“Meclis başkanının koltuğu görkemli olmalıdır.” demişti ve kendi sandalyesini kırmızı renkli kâğıtlarla kaplatmıştı. Arkasına da şu yazıyı asmıştı.

“Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir.” Yani “Egemenlik ulusundur.”

Kız arkadaşım öyle bir gururla oturmuştu ki o koltuğa. Oturmadan önce bir de söylev vermişti. Biz de alkışlamıştık.

Salt öğretmenimiz konuyu işlemezdi, başka kişiler de gelirlerdi okulumuza. Sınıflara girerler, bize 23 Nisan'ı anlatırlardı. O tarihe gelinceye dek neler olmuş, dünya nelerden geçmiş, bizim ülkemiz bu dünyanın içinde hangi konumdaymış...

Bazen savaş gazileri gelirdi sınıfa. Kimisi ağlayarak, kimisi de bizi güldürerek başlarından geçenleri anlatırlardı. Bunların içinde Atatürk'ün çok yakınında olanlar da vardı. (...)

Bütün bu konukları okulun kapısına dek uğurlardık. (...)

Gördüklerimizin hepsi birer kahramandı. Ülkelerinin bağımsızlığı için savaşmışlardı. Hiçbiri de pehlivan yapılı değildi, ama güçlerini birleştirmiş, büyük bir cesaretle ülkelerini korumasını bilmişlerdi. (...)

Ne görkemli günlerdi o günler...

Bir bavul dolusu filmle bir görevli gelirdi. Kitaplık olarak kullanılan kocaman sınıfın pencereleri siyah bezlerle kapatılırdı. Film gösteren makine de en arkaya yerleştirilirdi. Artık bütün sınıflar, sırası geldikçe kitaplığa gider, Kurtuluş Savaşı'yla ve 23 Nisan'la ilgili filmleri izlerdi.

Ne çok yazılar okurduk 23 Nisan’la ilgili.

Ne çok yazılar yazardık 23 Nisan’la ilgili.

Ne çok resimler yapardık 23 Nisan’la ilgili.

Ya o oyunlar... Her sınıf bir oyun hazırlardı. Unutmuşum, kim yazardı o oyunları? Yoksa öğretmenimiz mi? Bir ve ikinci sınıfların dışında her sınıf, bahçede sırayla oyununu oynardı.

En çok alkışlanan oyun, okul birincisi seçilirdi ve 23 Nisan’dan bir gün önce, okulda velilere gösterilirdi.

Ve 23 Nisan gelirdi.

Hangi çocuk heyecandan uyuyabilirdi acaba o gece?

Yeni giysimiz olmazdı, yeni ayakkabımız olmazdı. Ama annelerimiz giysilerimizi, önlüklerimizi bir güzel yıkar, kömürle ısıtılan ütülerle bir güzel ütülerdi. Babalarımız da ayakkabılarımızı boyardı.

23 Nisan sabahı okulun yolunu tutardık. Ve bağırırdık:

“Bugün 23 Nisan

Neşe doluyor insan!..”

Tören alanına gitmezden önce başöğretmenimiz, yani müdürümüz, bir tepsinin içine doldurduğu kâğıtlı şekerleri bize dağıtırdı.

Arkadan başka bir tepsiyle görevli gezer, kâğıtları toplardı.

O şeker, 23 Nisan şekeriydi ve çocukluğumun en güzel şekeriydi...

Ben, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı’nı çok severim.

Ama Cumhuriyet Bayramı’nı daha çok severim.

Niçin mi?

Çünkü ben 29 Ekim günü doğmuşum da ondan. Hem de cumhuriyetin onuncu yılında. (...)

Muzaffer İZGÜ

Ben Cumhuriyet Bayramı’nda Doğdum

(Kısaltılmıştır.)

8.TEMA: DOĞA VE EVREN

DÜNYA VE KUYRUKLUYILDIZ

Şimdi size çok ilginç bir hikâye anlatacağım. Bu hikâye, birkaç yüzyıllık bir süreci kapsıyor. (...) Hikâyemiz uzayda geçiyor. (...)

Dünya, binlerce yıldır yaptığı gibi yine güneşin çevresinde dönüyordu. Onun yerinde başka biri olsaydı, çoktan başı dönerdi. Ancak dünya, tam bir yıl süren bu dönüşe alışkındı; bir tur tamamlanır tamamlanmaz, hemen ikincisine başlıyordu. Üstelik bu süre boyunca, bir yandan da kendi çevresinde dönüyordu. (...) Kendi çevresinde dönmesi, yirmi dört saat sürüyordu ve bunu yalnızca, güneşin her tarafını aynı oranda aydınlatabilmesi için yapıyordu. Çünkü güneşe arkasını döndüğü yerde, kapkara bir gece oluyordu. (...)

Yani, dünyanın yapacak epey işi vardı, üstelik aya da dikkat etmesi gerekiyordu. (...)

Ay, otuz günde bir tam yuvarlak olurdu, buna dolunay denirdi. (...)

Bir mart günü, uzaya yabancı bir yıldız geldi.

Ne dünya ne de ay onu daha önce görmüşlerdi. Öteki yıldızlara hiç benzemiyordu; upuzun ışıl ışıl parlayan bir kuyruğu vardı.

“Nasıl bir yaratık bu?” diye sordu dünya.

“Böyle bir şeyi daha önce hiç görmedim.” dedi ay.

İkisi de şaşkınlıkla bakarken yabancı yıldız öyle çok yaklaştı ki, dünya onun kendisine çarpmasından korktu.

“Merhaba!” diye seslendi. “Benim yolumda ne arıyorsun? Kimsin? Nereden gelip nereye gidiyorsun?”

“Bir seferde ne çok soru soruyorsun.” dedi yabancı yıldız.

“Söylesene kimsin?” diye yeniden sordu dünya.

“Ben yalnızca küçük bir kuyruklu yıldızım.” diye yanıtladı yıldız. “Peki, sen kimsin?”

“Ben dünyayım. Anladın mı şimdi?” dedi dünya.

“Aslına bakarsan, gerçekten anladığımı söyleyemem.” diye yanıtladı kuyruklu yıldız. “Gök yüzünün bu bölgesi bana tamamen yabancı. Daha önce burada hiç bulunmadım, yıldızların hiçbiriyle de tanışmıyorum.”

“Öyleyse doğru yerdesin,” dedi dünya böbürlenerek. “Gerçi övünmek gibi bir alışkanlığım yoktur, ama buraların en yeteneklisi olduğumu da söylemem gerekiyor.”

“Desene şansım varmış!” dedi kuyruklu yıldız. “Yalnız ne anlatacaksan biraz acele et, avarelik etmeye zamanım yok.”

“Öyleyse biz de elimizi çabuk tutarız,” dedi dünya dostça. “Haydi gel, güneşin çevresinde yapacağım turda bana eşlik et! Nasıl olacak dersin ... Tam tamına bir yıl sürecek. Bu arada da güzel güzel sohbet ederiz.”

“Haydi oradan!” diye alay etti kuyrukluydız. “Sen buna hız mı diyorsun? Benim hızımın yanında lafı bile olmaz! Elini çabuk tut ve burada kimlerin olduğunu anlat!”

“Önce, bana çarpmayacağına dair söz vermeni istiyorum.” dedi dünya.

Yıldız öyle büyük bir kahkaha attı ki kuyruğu tam üç parçaya bölündü.

“Korkma.” dedi ardından. “Ben gevşek bir yaratığım, senin gibi bir kütleyle çarpışacak olursam, bin parçaya bölünebilirim.”

“Yaa...” dedi dünya kıskançlıkla. “Yani sen ateşten başka bir şey değilsin. Biliyor musun, ben de bir zamanlar aynı durumdaydım. (...) Ben de önceleri senin gibi gevşek bir yaratıktım, zaman içinde toparlanıp yoğunlaştım. En sonunda da kabuk bağladım. Artık ateşim yalnızca volkanlarımda yanmaya devam ediyor. Anlayacağın, o hâlâ içimde. (...)

Şimdi o kabuğun üzerinde insanlar yaşıyor. (...) Uzaya bir bak, benim gibisini bulabilecek misin? İleride parlayan Venüs’e bak, Jüpiter’e, Mars’a, güneşin çevresinde dönen tüm gezegenlere... Sonra da dön ve bana bak! Derin denizlerime, kayın ormanlarıma ve palmyelerime bakmayı da ihmal etme sakın...”

“Açıkkçası, tüm bunları görebildiğimi söyleyemem.” diye yanıtladı kuyrukluydız. “Ama anlattığın gibi olmalı. Senin çevrende kalın bir sis tabakası var.”

“Ah, evet.” dedi dünya, biraz üzülerek. “Onu tamamen unutmuşum. Gördüğün şey, benim atmosferim.”

“Gitmeliyim. (...) Kendine iyi bak!” dedi kuyrukluydız.

“Biraz daha kalsaydın!” diye rica etti dünya.

“Kalamam.” dedi kuyrukluydız. “Yoluma devam etmem gerek. (...)

“Bir daha ne zaman gelirsin?” diye sordu dünya.

Kuyrukluydız, üç bölümlü kuyruğuyla yola koyulmuştu bile.

“Üç yüz yıl sonra!” diye bağırdı arkasına doğru.

Ardından küçüldü, küçüldü ve tamamen gözden kayboldu. (...)

Carl EWALD

Tabiat Ana Anlatıyor

(Kısaltılmıştır.)

çev.: Ayşe Sarısayın